

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσβαλλόμενη απόφαση στην παρούσα υπόθεση είναι η απόφαση της Επιτροπής 2004/592/ΕΚ, της 23ης Ιουλίου 2004 [C(2004)L], που τροποποιεί την απόφαση 1999/659/ΕΚ, για τον καθορισμό ενδεικτικής κατανομής, ανά κράτος μέλος, των κονδυλίων που χορηγούνται στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων, τμήμα Εγγυήσεων, για μέτρα αγροτικής ανάπτυξης κατά την περίοδο 2000 έως 2006 ⁽¹⁾.

Κατά την προσφεύγουσα, η τροποποίηση που περιέχεται στην προσβαλλόμενη απόφαση, όχι μόνο περιέχει προσαρμογή της χορηγίας κοινοτικών κεφαλαίων στην Ιταλική Δημοκρατία για το 2004 όσον αφορά τις προβλεπόμενες δαπάνες που αυτή υπέβαλε, αλλά επανακαθορίζει τα συνολικά κονδύλια που προορίζονται για αυτήν, μειώνοντας, μέσω αναγνώρισης συνολικών κονδυλίων 4 473,2 εκατομμυρίων ευρώ, κατά περίπου 40 εκατομμύρια ευρώ το ποσό που προκύπτει με βάση τον αποκαλούμενο φάκελο «Βερολίνο» (ίσο προς 4 512,30 εκατομμύρια ευρώ).

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα προβάλλει παραβίαση της αρχής της μη αναδρομικότητας. Ισχυρίζεται συναφώς ότι ο κανονισμός 817/2004 ⁽²⁾ εκδόθηκε στις 20 Απριλίου 2004 και τέθηκε σε ισχύ στις 7 Μαΐου 2004, μολονότι είχε σαφώς παρέλθει η λήγουσα στις 30 Σεπτεμβρίου προθεσμία του άρθρου 47, παράγραφος 1, του κανονισμού 445/2002, που προβλέπεται για την αποστολή στην Επιτροπή, εκ μέρους των κρατών μελών, της καταστάσεως των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν κατά το οικονομικό έτος 2003 και αυτών που προβλέπονται να πραγματοποιηθούν μέχρι το τέλος του ίδιου οικονομικού έτους, καθώς και των προβλέψεων για το οικονομικό έτος 2004 και για τα επόμενα οικονομικά έτη. Η Επιτροπή θα έπρεπε συνεπώς να είχε προβεί στον καθορισμό των πιστώσεων που εγγράφονται στον προϋπολογισμό του οικονομικού έτους 2004 με βάση τα προβλεπόμενα στο άρθρο 49 του κανονισμού αυτού, ο οποίος ίσχυε ακόμα στις 30 Σεπτεμβρίου 2003, και όχι ήδη με βάση το άρθρο 57 του κανονισμού 817/2004. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν μπορούσε να εκδώσει, εντός του οικονομικού έτους 2004, την προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία έχει ως νομική βάση τη νέα ισχύουσα ρύθμιση περί εφαρμογής του κανονισμού 1257/1999 ⁽³⁾, ούτε να προβεί στη συναφή προσαρμογή των αρχικών χορηγήσεων προς κάθε κράτος μέλος που προβλέπονταν στην απόφαση 659/1999, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 426/2000, με βάση τα προβλεπόμενα στο προπαρατεθέν άρθρο 57.

Επικουρικός, ακόμη και αν εθεωρείτο ότι ο κανονισμός 817/2004, ειδικότερα δε το άρθρο 57 στο σύνολό του, μπορούσε ορθώς να εφαρμοστεί ακόμη και στις προβλέψεις δαπανών που κοινοποίησαν τα κράτη μέλη μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου, κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 445/2002, η Επιτροπή δεν είχε την εξουσία να αναθεωρήσει τα κονδύλια που είχαν καθορισθεί με την απόφαση 1999/659, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2000/426, ακόμη και μέσω μείωσης του συνόλου των κονδυλίων που προέκυψε από τον αποκαλούμενο φάκελο «Βερολίνο» και, εν πάση περι-

πτώσει, αυτό δεν μπορούσε να αφορά την Ιταλική Δημοκρατία. Συναφώς προβάλλονται η παράβαση του άρθρου 46 του κανονισμού 1257/1999 και η παράβαση του άρθρου 57 του κανονισμού 817/2004. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, επί του σημείου αυτού, ότι η απόλυτη έλλειψη πραγματικής νομικής βάσης που να επιτρέπει την μείωση που πραγματοποιήσε η προσβαλλόμενη απόφαση αποδεικνύει ότι η καθής, εκδίδοντας την απόφαση αυτή, παρέβλεψε πλήρως τον σκοπό της διατάξεως του κανονισμού στον οποίο βασίστηκε η προσβαλλόμενη πράξη, διαπράττοντας έτσι και κατάχρηση εξουσίας.

Επικουρικότερον, η προσφεύγουσα προβάλλει παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως των πράξεων.

⁽¹⁾ ΕΕ L 263 της 10.8.2004, σ. 24.

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 817/2004 της Επιτροπής, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με τους λεπτομερείς κανόνες εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 1257/1999 του Συμβουλίου για τη στήριξη της αγροτικής ανάπτυξης από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ) (ΕΕ L 153 της 30.4.2004, σ. 31).

⁽³⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 1257/1999 του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1999, για τη στήριξη της αγροτικής ανάπτυξης από το ευρωπαϊκό γεωργικό ταμείο προσανατολισμού και εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ) (ΕΕ L 160 της 26.6.1999, σ. 80).

Προσφυγή της Γαλλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η οποία ασκήθηκε στις 13 Οκτωβρίου 2004

(Υπόθεση T-425/04)

(2005/C 19/64)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τους Ronny Abraham και Géraud de Bergues καθώς και την Stéphanie Ramet, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε προσφυγή, στις 13 Οκτωβρίου 2004, κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει, στο σύνολό της, την απόφαση της Επιτροπής C(2004) 3060, της 2ας Αυγούστου 2004, σχετικά με την κρατική ενίσχυση που χορήγησε η Γαλλία προς την France Télécom·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα επικαλείται, πρώτον, παράβαση ουσιωδών τύπων και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η Επιτροπή στήριξε την απόφασή της σε στοιχεία, ήτοι τις υπουργικές δηλώσεις της 12ης Ιουλίου 2002, τα οποία ευρίσκονται εκτός του αντικειμένου της διαδικασίας, όπως αυτό ορίστηκε με την απόφαση για την κίνηση της διαδικασίας. Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να διευρύνει το αντικείμενο της διαδικασίας, λαμβάνοντας νέα απόφαση για την κίνηση της διαδικασίας.

Η προσφεύγουσα προβάλλει, εξάλλου, νομικό σφάλμα σχετικά με την έννοια της κρατικής ενισχύσεως στο πλαίσιο του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ. Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η Επιτροπή προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή της αρχής του σόφρονος ιδιώτη επενδυτή εντός της οικονομίας της αγοράς. Κατά τη γνώμη της, δεδομένου ότι οι υπουργικές δηλώσεις δεν συνιστούν ανάληψη δεσμεύσεως εκ μέρους του κράτους και δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν ως κρατική ενίσχυση, η αρχή του σόφρονος ιδιώτη επενδυτή δεν μπορούσε να τύχει εφαρμογής. Η προσφεύγουσα φρονεί, εξάλλου, ότι η Επιτροπή εσφαλμένως συνήγαγε την ύπαρξη ενισχύσεως, λαμβάνοντας ως βάση δύο διαφορετικά γεγονότα, από τα οποία κανένα χωριστά, όπως η ίδια αναγνωρίζει, δεν πληροί τις αναγκαίες προϋποθέσεις ώστε να χαρακτηριστεί ως κρατική ενίσχυση. Τα γεγονότα αυτά είναι οι δηλώσεις του Ιουλίου 2002 και το σχέδιο προκαταβολής μετόχου του Δεκεμβρίου 2002.

Τρίτον, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, δεχόμενη ότι από την ανάλυση του περιεχομένου της συνεντεύξεως της 12ης Ιουλίου 2002 ήταν δυνατόν να συναχθεί ανάληψη δεσμεύσεως εκ μέρους του κράτους ως μετόχου, και ότι επηρέασε την κατάσταση των χρηματαγορών τον Δεκέμβριο.

Τέλος, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η ακολουθηθείσα συλλογιστική πορεία ενέχει αντιφάσεις και κενά που έχουν ως συνέπεια η προσβαλλομένη απόφαση να πάσχει έλλειψη αιτιολογίας.

Προσφυγή της Γαλλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 13 Οκτωβρίου 2004

(Υπόθεση T-427/04)

(2005/C 19/65)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τους Ronny Abraham, Gérard de Bergues και Stéphanie Ramet, με τόπο επιδό-

σεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 13 Οκτωβρίου 2004, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει στο σύνολό της την απόφαση της Επιτροπής C(2004)3061, της 2ας Αυγούστου 2004, σχετικά με την κρατική ενίσχυση που χορήγησε η Γαλλία στην France Télécom,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Με την προσβαλλόμενη εν προκειμένω απόφαση θεωρήθηκε ότι το καθεστώς του φόρου επιχειρήσεων που ίσχυε για τη France Télécom (στο εξής FT) μεταξύ Ιανουαρίου 1994 και Δεκεμβρίου 2002 συνιστούσε κρατική ενίσχυση ασύμβατη προς την κοινή αγορά.

Προς στήριξη των αιτημάτων της, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, πρώτον, ότι η Επιτροπή πλανήθηκε προδήλως περί την εκτίμηση και περί το δικαιο. Συναφώς, αμφισβητεί την ανάλυση που η Επιτροπή διατύπωσε όσον αφορά το φορολογικό καθεστώς που ισχύει για την FT κατ'εφαρμογήν του νόμου 90-568, της 2ας Ιουλίου 1990, περί της οργάνωσης της δημοσίας υπηρεσίας των ταχυδρομείων και της France Télécom. Η Επιτροπή, αφενός, χαρακτήρισε ως μεικτή την εισφορά που κατέβαλε η FT μεταξύ 1991 και 1993, ενώ η φύση της εισφοράς αυτής ήταν αμιγώς φορολογική και, αφετέρου, θεώρησε ότι η FT, κατά την περίοδο 1991-2002, υπέκειτο σε δύο διαφορετικά φορολογικά καθεστώτα, ενώ επρόκειτο για ένα συνολικό φορολογικό καθεστώς διαιρεμένο σε δύο περιόδους. Κατά συνέπεια, η καθής όφειλε να προβεί σε αντιστάθμιση όσον αφορά την περίοδο 1991-2002.

Η προσφεύγουσα προβάλλει επίσης παράβαση του άρθρου 15 του κανονισμού 659/1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 της Συνθήκης ΕΚ, στον βαθμό που η Επιτροπή έπρεπε να θεωρήσει ότι μεσολάβησε περίοδος δέκα ετών μεταξύ της ημέρας που χορηγήθηκε η υποτιθέμενη ενίσχυση, ήτοι της 2ας Ιουλίου 1990, ημερομηνίας κατά την οποία ο νόμος 90-568 καθόρισε συνολικά και οριστικά το επίμαχο φορολογικό καθεστώς, και της πρώτης αιτήσεως παροχής πληροφοριών της καθής με ημερομηνία 28 Ιουνίου 2001.

Επιπλέον, η προσφεύγουσα προβάλλει επίσης παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, καθόσον η προσβαλλόμενη απόφαση απαιτεί την ανάκτηση της ενισχύσεως από την FT, καθώς και προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας, καθόσον η Επιτροπή κατέληξε στην ύπαρξη ενισχύσεως χωρίς να δώσει τη δυνατότητα στις γαλλικές αρχές να διατυπώσουν την άποψή τους επί ενός ουσιώδους στοιχείου της επιχειρηματολογίας της, ήτοι επί της μεικτής φύσεως της εισφοράς που κατέβαλε η FT μεταξύ 1991 και 1993.